

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΡΟΜΗΟΣ

Ἐστὸ ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλιμα ὀκτακόσα
νῦναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φάμε κι ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΟΜΗΟΣ τὴν ἰδιότητα — μόνον μὴ φορὰ τὸ βγαίνω.
κι ἔσαν ἔτι μὴνῶνα — κι ἔπειτα μὴ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲ ὄχιμαί — γιὰτι λητὰ δὲν ἔχομα.
καὶ ἑσῶν Ἀθηνῶν τὴν πλὴν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — ἔλιγες νῦναι κι ἑσῶσπν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὅτω φράγμα εἶναι μόνο.

γιὰ τὰ ἔνα ὅμως μῆρ — ὅσα φράγμα καὶ ἑστὸ χίρ.
Κι ἔνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔτινες συνδρομητικῆ,
κι ὅπως τὸν παρὰ δὲν δίδει — τὴ τὸν φῶγ μαυρο φίδ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἂπ' εὐθείας πρὸς ἐμ.
Γιὰ τὴ σῶρα καὶ τὴ μῆρα — κάθε φύλλο μὴ δέκαρ.

Τὸ μῆνός Μαρτίου πέντε,
ἴσα μῆρῶς μὲ τὸν ποτέντε.

Ἐξήντα τέσσερα καὶ τετρακόσα.
Βοιῶνς λοκάντα καὶ γλέντια τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς περίλυπος κυττάζει ἕνα μῆμα
κι ὁ Περικλῆτος μὲ βαρὺ τὸν πησιάζει βῆμα.)

Π. — Ποῖον κλαῖς οὐτῶ, βρέ Φασουλῆ; ...
Φ. — Μὴν Ἀμαζῶνα πρώτης
κι ἂν θῆλῃς κλάψῃς τὴν καὶ σὺ σὰν ποῦρος πατριώτης.
Π. — Εἶναι καιρὸς ποῦ πῆθαινε;
Φ. — Ἄρ' ὅτου, Περικλέτε,
ἐξησθαρβαρωθήκαμε συνάροι τῶν Σωτῆρων
κι Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως ἴγναμα μπουκίτο
κι ὑπόδειγμ' ἀξιοπρεπῶν καθ' ὅλα χαρακτῆρων,
ἄρ' ὅτου μὲ περιφανῶν δανιστροφῶν μῆρα
ἐπαρμολογῶσάντων καθελκινῶν ἰδέσθῃ,
τότε κι αὐτὴ τὰ κῶρῶσε ἡ κατακακομοῖρα
καὶ μὲς σ' αὐτὰ τὰ χῶματα σιωπηρῶς ἰτάσθῃ.
Ἐγὼ δὲ φέρον, Περικλῆ, ὅτῃν μῆμην τῆς τελοῦ
καὶ κάθε Ψυχροσάββατο ἑστὸ μῆμηκ τῆς ἀπάνω
χωρὶς εἰς τὸ μνημόσπον κανένα νὰ καλῶ
καμπόσα ψυροκόλλυθα μονάχῃ μου τῆς κάνω,
κι ἔλα καὶ σὺ ὅτῃν τάφο τῆς λυπητερὰ νὰ κλάψῃς
κι ἕνα κερὶ πεντάρικο πρὸς χάριν τῆς ν' ἀνάψῃς.
Π. — Καὶ πῶς τὴν ἴεγαν, Φασουλῆ, τὴν ἀμοισθῆ κυρά;
Φ. — Μεγάλ' ἰδέα, Περικλῆ, τὴν ἴεγαν μὴ φορὰ,
μὰ τῶρα δίχως ὄνομα ὅτῃν ἱστορία μένει
κι ἰδῶ κομμάτ' ἔλεινῃ κι ἂπ' ὀλους ξεχασμένῃ.
Π. — Θαρρὸ πῶς τὴν ἐγνώρισα...
Φ. — Βεβαίως τὴν ἐγνώρισες

καὶ τὰ πανόρηκα κἀλλῃ τῆς πολλαῖς φοραῖς ἱστῶρησε.

Π. — Ἀλήθεια λῆς, τὴν ἴγνώρισα...

Φ. — Μὴν ἀμειβῆσαι, βῆδοι,
καὶ κάθισε ὅτῃν τάφο τῆς ἀπάνω σταυροπόδι,
καὶ τὰ σγουρὰ σου τὰ μαλλιά μὲς ἂπ' τὴν ρίζα βγάλε
καὶ μοιρολόγηθῃς ἑλευθερὰ ξεμαλλιασμένος ψάλε.

(Ὁ Φασουλῆς κι ὁ Περικλῆς σὰν δὴ μοιρολογίστραις
τῆς κατασραῖς τῶν κεραλῆς χαλῶνε τῆς χωρίστραις.)

Μεγάλ' ἰδέα καὶ ποθητῇ,
γιατι σ' ἰδέσθῃ αὐτὸς ὁ λάκκος;
γιατι τὸν Λόρδο τὸν παραιτεῖ
ὁ Κοπανίτσιος κι ὁ Κοσσονάκος;

Ποῦσαι σὰν πρώτα νὰ μῆς γελάσῃς
μὴ καρποφύλλι παλῶρ ἑστὸ χέρι; ...
λίνε πῶς φραγεῖς κι ὁ κύρ Βαλαάσσης
ἀπὸ τὴν στρουγγῆ τοῦ Μπουρλοτρίστῃ.

Ποῦ τὸ κάλλος, ποῦ κι ἡ χάρις;
τὸν ἀφίει κι ὁ Κανάρης...
ποῦ μηλιόμα καὶ ταπαράμα;
κι ἄλλοι ἀρχισαν τὰ νάζια.

Λίνε δὲ κι ὁ Ἐξιδελφός του,
ἡ ψυχῆ του καὶ τὸ ρῶς του,
πῶς τὸν ἔχει στὸ στομαχί
καὶ δεινὴ μοιργιῆ καὶ μαχί.

Λίνοι κι' άλλα χωράτα
κι' ὅτι κρίσις μὰς μυρίζει,
κι' ἄς μὰς κλαίη δυνατὰ
ὅποιος λίγο μὰς γνωρίζει.

Καί τὴν Καθαρὴν Δευτέραν
ἤγγαν ὀτὴ Βουλὴ Ξανά,
κι' ἔρουσκώσαν ἐκεί πέρα
μὲ τὰ σαρκαστήματα.

Ὅλα ἔθῳπωσαν τὰ ῥῶτα
μὲ τῶν Βουλευτῶν τὰ χνώτα,
καὶ μεγάλη βαρβατίλα
καὶ πολὺς παροξυσμός,
κι' ἰβρωμοῦσε σκορδαρίλα
κι' ὁ Προϋπολογισμός.

Κι' ἔλο τῆς Βουλῆς τίσκίρι
ἔλεγε τοῦ Μουφλοτιέρη :
«βρί καλέ μου, βρή κακί μου,
τρίκλωνε Βασιλικί μου,
ἔλοι ὀτὴ δουλειὰ φοφάμε
κι' ἀφῆσέ μὰς κἄν νὰ φάμε
μὲς ὀτὰ πράσινα γρασιῖα
ταραμάδες καὶ κρεμμύδια.»

Ἄλλ' οἱ λόγοι πᾶν χαμένοι
κι' ὁ Τρικοῦπης ἐπιμένει
τὰ συμφέροντα νὰ κρίνουν,
ποῦ περνοῦν κακὰ καὶ μαῦρα,
καὶ τὸ Κούλουμα νὰ γίνουν
μῆσα ὀττῆς Βουλῆς τὴ γέβρα.

Βρί, τοὺς ὀφῶναζε, διαβόλοι,
κι' ἂν Κουλούμων εἶναι σχόλη
κι' ἀναπαύσεως ἡμέρα,
μὰ σκεφθῆτε τὴν Ἑλλάδα,
καὶ προστάξετ' ἰδῶ πέρα
νὰ σὰς φέρον φασουλάδα.

Κι' ὁ Σιμόπουλος ἀνέβη
καὶ μὲ νύστα ρητορεύει,
κι' ἔλο νοῦμερα μεγάλα
ἔδγαιναν ἐκ τοῦ προχείρου
ἀπ' τὴν ἀργυρὴ καυκάλα
τοῦ κυριοῦ Ἀναγύρου.

Ἄλλ' ἰνύσταζαν κι' αὐτὰ
κι' ἄρχισε χαμουρητὰ
ὁ σωρὸς τῆς ἀπαρτίας
ὁ τσοῦτον δυστυχῆς,
κι' ἦσαν νοῦμερα νηστιαίς,
νυσταγμοῦ καὶ προσευχῆς.

Καὶ σὺν ἔφθασε ὀτὸ τέλος
Πάρθιον ἀρίνει βίλος,
καὶ μὲ μὴ σκορδοπλεξίδια
τὸν Μυλλάρδο στεφανόνει,
ποῦχει τώρα γιὰ πιζίδια
Ἄμροτρογ καὶ Κανὴ κανόνει.

Στεφανόνει μὲ κρότο
καὶ τὴν σκούρα τοῦ Ρικάκη,
ποῦ καλέ μὲς ὀτὸν κρότο
τῆς Βουλῆς σὺν μπυκακαίαι,
κι' ἔλος ζήλος καὶ σπουδὴ
πάντα γίνεταί θυσία,
κι' εἶναι φρόνιμο παιδί
καὶ δὲν πίνει ἀπουσία.

Μὰ κι' ἡ στρώγγαις τῶν τριῶν
τρωγομένων φατριῶν
ἔστεφανώθησαν μ' ἔλλα,
μὲ δαυκί καὶ μὲ μαρούτι,
κι' ἀρχίνισαν τὰ παλάτα,
τὸν κρυφτὸ καὶ τὸν κρυφτούλη.

Τότμασα καὶ δὲν τάρφινω
μὰ τὸν ἄγιο Κωνσταντίνο.
Ἔλα βρεῖς κα... τζᾶ σὰς βῆτκα...
τζᾶ τοῦ λέν κι' οἱ τρεῖς ἐκείνοι :
κι' ἂν μὰς βῆτικες μὰ γιὰ πικὰ
ἀπαρτία δὲν θὰ γίνη.

Ὅλοι τῶν στεφανωμένων
τὸ νεκρὸ κυττοῦν φοφῆμι...
μακαρίτισσα καυμένη,
αἰωνία σου ἡ μνήμη.

Φ. — Λοιπὸν ποῦ λῆς, βρή φίλε μου, σὲ τούτῃ τῇ νεκρῇ
χρωστοῦμε σήμερα κι' ἐμεῖς τὴν φτώχεια τὴν γίνη.
Μὰς τότε κι' ὁ Σιμόπουλος προηθῆς ἀπὸ τὸ βῆμα
πῶς εἰς αὐτὴν ὀφειλομεν τὰ τόσα μὰς παθήματα
καὶ τώρα πλέον μένομεν μὲ τὸ γλυκὺ μὰς κλίμα
τῆς ἰθνηκῆς πολιτικῆς μουφλοῦμένημια θύματα.
Γι' αὐτὴν μονάχα δανεικοῦς ἀρπάζαμε παράδες,
αὐτὴ τὸ θέμα κι' ἡ προφῆ ἐκάστης ἑμιλιας μὰς,
ἀλλ' ἔτρωγαν τὰ δανεικὰ θρημνίμοι κοιλαραδες
κι' ἔχάνοντο ὀτὴν ἔκτασιν τῆς ἰθνηκῆς κοιλίας μὰς,
κι' ἔτοι γι' αὐτὴν δὲν ἔμενε μὴτ' ἓνα κοκκαλάκι
κι' ἐμεῖς τὰ πράσσα ἔκοβαμε καὶ τὸ νερὸ ὀτ' αὐλάκι,
ὡς δτου ἰθνηκάτατα ἰθνηκῆς τῆς πεινας
μὲ πέντε μούντζαις ἰθνηκαῖς ὀτὸς ἰθνηκοῦς κηφῆνας.
Κι' ἦτον ἀγγῆ, βρή Περικλῆ, καθὼς τὴν Ὀρῆλια
καὶ σὺν τοῦ Ἀλῆ τοῦ παλαβοῦ τὴν κόρη Κορδῆλια...
μὲ τῶν Τυρταίων τῶν παλῶν τοὺς βροντοφῶνους στίχους
δὲν ἔπαυε τριγύρω μὰς νὰ γλυκοκλαῖδῶ,
καὶ μὲ τῆς μελωδίας τῆς τοῦ ἱμπνυομένου ἤχους
ἄνδρα τὸν νῆον ἔκανε, τὸν γέροντα παιδί.
Ὅταν θυμοῦμαι, Περικλῆ, πῶς ἦταν μὲς φορὰ
τοῦ παραμῦθια Χαλιμάς, πιστοῦμαι καὶ ψιμμάτα
κι' ἔλογα χιλιμίντριαν κοντὰ μὰς μὲ φερεὰ
καὶ δὲξασμέν' ἀπάνω τῶν λαμποκοποῦσαν στέμματα,
ὅταν θυμοῦμαι μὲς φορὰ πῶς τόνομά τῆς ἔλαγαμε
κι' ἔλοι σὺν βυζανιάρικα μὲ τὴν κερδία μὰς κλαίγαμε
καὶ μὲ τὸν νοῦ πιστοῦμαι σὶ γώματ' ἀγασμένια
ἀπὸ τὸ γίλοιο μευρηται νὰ λιγωθῶ μὲ σένα.
Π. — Μὴ μοῦ τὰ λῆς, βρή Φασουλῆ, καὶ μουρηται ναυτία.
Φ. — Αὐτὴ τῶν τῶσαν μὰς κακῶν πασιφανῆς αἰτία.
Φτω, φτω σου, μακαρίτισσα κι' ἔλλεινι κυρά,
ὀπου μὰς ἀπετυφλωσε μὲ τῆς κολοφωταῖς
κι' ἐφάγαμε πρὸς χάριν σου τοῦ κόσμου τὸν παρὰ

και με τον Λόρδο δίνωμε 'στους δανειστάς μυτρίαι.
 Π.—'Εσὺ μας ξεμαύλιζες ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
 μὲ πόθους και μ' ὄνειρατα και μ' ἄλλα κολοκίθια,
 κι' ἐφλόγιζε και τοὺς Ρωμηούς, τῶν δανειστῶν τὰ σκιάχτρα,
 ἐξεγερτήριος παιδιὸν, φωνὴν πολεμοκράχτρα,
 κι' ἰβουλιζες μὲς 'στὴς σπηλιὰς και μέσα 'στὰ πελάγη
 και μὴτ' ἐλαβὲ δὲν ἀφῆσες 'στὸ γένος γιὰ προσφάγι.
 Φ.—Φτοῦ, παληρμακαριτίσσια και ξεκαυλιόστρα πρώτη...
 σιγά σιγά μὰς ἔφησες τὸ μαῦρο μας σπικότι
 και μὲ τὰ σαλιάριαμα τῶν Μακαραθωνομάχων
 κενὸς ὁ χώρος ἔμεινε τῶν ἰθνικῶν στομάχων.
 Ναι, και... σὺ μόνον ἀδείμασες τὴν ἰθνικὴν γαστέρα
 κι' ὀλοφωρμὸς ὀξύλαλος ἀπὸ τοὺς σκυλοπνικίτας
 διατροπῆ νυχθημερῶν ταυτῆς μας πέρα πέρα
 σὰν οὐρλιάσματα σκυλιῶ 'στὴν ἰρημιὰ τῆς νύκτας.
 Π.—Φτοῦ, παληρμακαριτίσσια, γυναικίαι τοῦ σωροῦ,
 ποῦ τῶν Ρωμηῶν σ' ἰδοῖξαις ἡ σαχλοκουταμέρα,
 κι' ἡ δούλια των ψωροπατρῶν ἱεσίνου τοῦ καιροῦ
 σὰν τῶν Βυρραβῶν τὴν γρηκὲ και δούλια Γανουμέρα
 τῆς μαύρας ἀλυσίδας τῆς ἰδοῖξαις μὲ λύσσα
 κι' ἱκούτταζε τριγύρω τῆς κι' ἦταν σκοταδὶ πίσσα,
 ἀλλ' ὁμως σὺ τὴν 'φώτιζες σὰν ἥλιος ὀλοκίαι
 και μίε' ἀπὸ τὰ γελιὰ τῆς τὰ καταματωμένα
 'πετούσαν κελιδήματα κρυφῆς παρηγοριῆς
 κι' ἀγγίλους ὀνειρευτο χρυσῆς ἐλευθεριῆς.
 Φ.—'Εὔπνια και πάλι νὰ σὶ 'δὼ, διαβόλου ξελογιάστρα,
 και 'στὸ πανόρηστο σου κορμὶ γιὰ φοροσιὰ σου βάλει
 τὸν κάμπο μὲ τὰ λευλοῦδα, τὸν οὐρανό μὲ τῆστρα,
 και τὴν ἀσπίδα πρότεινε και τὸ κοντάρι παλλε,
 και σὰν κατσίκαι τοὺς σαχλοὺς παιδιᾶς ἀναμάσσια
 και πέρα πέρα λάχανα ξανάκοδε και πράσσα.
 Π.—'Εὔπνια και πάλι νὰ σὶ 'δὼ και νὰ μὲ σφιζῆ τρέλλα,
 φουχτώσσε πάλι τὸ σπαθὶ και τὰ βρονὰ ὄρακιλα,
 ἔμπροσ μὰς ξαναφύτρωσι σὰν ἀνοιξίς μουμπουκίαι,
 τὰ ξίνα μάττα στράβωσι μὲ σάκτι ἀπὸ πούρο.

κι' ἂν δὲν σ' ἀργάσω τὸ πεσοὶ μὲ τούτο τὸ ματσούκι
 νὰ μὴ μὲ λένε Περικλῆ και πατριώτη πούρο.
 Φ.—Φτοῦ! νὰ χαθῆς ἀλήθινά, βρωμοῦσα ξελογιάστρα,
 ποῦ τοὺς Ρωμηούς 'ξετρίλλανες μὲ τὸν ἀέριον κάστρο
 και τώρα κλαῖν τὸ γελὶ των σὶ φειρισμέναις κάσσαις...
 τρις εὐγε σου, Σιρόπουλε... πολὺ καλά τῆς τάξης.
 Π.—'Εὔπνια νὰ 'ῆς πὼς ἔγινε και τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
 ἀσφυκτικὴ ἀτμόσφαιρα σὰν τῆς Νεκρᾶς Θαλάσσης.
 ποῦ κάθε πλάσμα μὲ πνοὴ γιὰ μὰ σιτιμὴ πεθαίνει
 κι' οὐδὲ βλαστάνουσι ἔρωτες, οὐδὲ ζωὴ πληθαίνει.
 Φ.—Βουβάσου πιά, βρέ Περικλῆ... πολὺ 'ψηλά τὸ 'πῆρες...
 Π.—Θὰ ξεθωμάνω... μ' ἔσκασαν τὸ γένους σὶ Σωτῆρες.
 Φ.—Λίγε λοιπὸν ἀδείμασσαι κι' ἐγὼ σὶ συνοδεῶ.
 Π.—Κοροῖδαί με, Φασουλῆ, και νὰ σὶ κοροῖδεῶ.
 Φ.—Μὴ τὴν ρομφαίαν 'Αγγίλοι συντίλειαν σαλπίζουν.
 Π.—'Ὅλα, καύμινε Φασουλῆ, μουχλιάζουν και σαπίζουν,
 ὁπότεν δὲ περιλάτρης και φλίγων ἀνατέλλη
 'στὸ κυανῶν στερίωμα ὁ ὀσκος τῆς ἡμέρας
 εἰς βουρκωμένα τίματα κι' εἰς ὑπόνομον εἰλη
 ὅλα τὰ σπῶχναι βρωμῆρις κι' ἀκάθαρτος ἀγίρας.
 Π.—Εἶδες ἀλήθεια; 'στὴ Βουλῆ δινὴ συνήθησθ μάχη
 κι' ὀμπρίλλα λέν πὼς ἔσπασε σὶ Βουληπόρου ράχη,
 και στόκοι κοπτερότατοι ἰβγῆκαν ἀπὸ θήκας
 μεγάλας ὑποσχόμενοι κατὰ βαρβαρίων νίκαις,
 κι' ὁ Καραπάνος ἐκεψε τοὺ λόγου του τὸ νῆμα
 και μ' ὄλον τὸ πανήγυλον και σεβάρων του σχῆμα
 πρώτα τοῦς δύο μαχητᾶς ἐπήγε κι' ἐξέχωρισε
 και πρὸς τὸ βῆμα ἔπειτα γενικίως ἐπροχώρησε.
 Οὐ μὴν ἐκ ῥόθου τῶσθαιεν καμπόσοι 'τὴ φουγάλα
 και τέλος ἀπεφάσισαν σὶ ρητόρες μὰς ὄσαι
 μαζὶ μὲ τὰ κειμήλια τοῦ γένους τὰ μεγάλα
 νὰ φυλαχθῆ γιὰ σουβενίρ κι' αὐτὸ τὸ παρασόλι.
 Π.—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, βρέ Φασουλῆ... κακίον μαντεύω τέλος...
 ἔξεκωνῆθ παντελῶς κι' ἡ τῶν βελῶν φαίετρα,
 κι' ἂν τὴν καρδιὰ μου τὴν κτυπῶ, μὰ λέγω σὰν 'Ὀθελλος

ὄτι τὸ χέρι μου ποιεῖ σὺν τῷ κτυπῶσι πέτρα.

Φ. — Μ' αὐτὰ τὰ μοιρολόγια σου ὁ κόσμος θὰ ξεράσῃ.

Π. — Νὰ νά... παρὰ ὁ Βασιλεὺς...

Φ. — "Άφησ' τον νὰ περάσῃ.

Π. — 'Ανάγκη κἀτι νὰ τοῦ 'πῆς πρὸς τὸ συμφέρον...

Φ. — Σὺπα...

Τὶ νὰ τοῦ 'πῶ καὶ νὰ μοῦ 'πῆ; ... ὄτι, κι' ἂν ξέρω τῶπα.

Π. — Διχθάνει κι' ὁ Διάδοχος...

Φ. — Τὴν σιωπὴν θὰ λύσω...

εἰς τοῦτον εἶν' ἑπάναγκαις ὀλίγα νὰ λαλήσω.

(Μετὰ μεγάλῃς συστολῆς
τὸν προσφωνεῖ ὁ Φασουλῆς).

Χαίρων μανθάνω πῶς καὶ Σεῖς, βλαστὸς τοῦ Θρόνου πρώτος,
μὲ τῶν δευτέρων μας βλαστῶν τὴν λατρευτὴν διαδὰ
ἐπιγάγετε τὴν Ἰωννὴν οἰσῆτην Πι ε ρ ὀ τ ο ς
κι' ἄστυα 'λίγατε πολλὰ γέματα μ' ἔμπνῶδα
καὶ μὲ πῆρι Δανικὸν καὶ μ' Ἀττικὸν ἄλατι
ἄφ' ὅσον πάντα πλημμυρεῖ 'στὸ πατρικὸν Παλάτι.

Αὐτὴν τὴν διασκεδάσει καθένας τὴν ἐγκρίνει
καὶ τοῦτο τὸ διαθεῖμα πολὺ μὲς ἐνθάρρυνε,
καθόσον ἐρχεσθε μ' αὐτὸ εἰς ὅστις σπενοτέραν
καὶ μὲ τὴν τάξιν τὴν μικρὰν καὶ μὲ τὴν ἀνωτέραν,
κι' ὅλοι παρηγοροῦμεθα μὲ τὴν χρηστὴν ἱλιπία
πῶς εἰμπορεῖτε κάλλιον ὑπὸ τὴν προσωπία
ν' ἀντιληφθῆτε τῶν πολλῶν καὶ τῶν ὀλιγῶν τάσεις
καὶ ν' ἀκριβοῦγίσετε αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Δὴν λέγω, Ἰψηλότατε, νὰ μὲ διασκεδάσετε
καὶ νὰ σὰς 'βρίσκη σοβαρὸν τὸ π ἄ ν τ ῖ κ ἄ τ ρ ὁ κρῶτος,
μὲ πρίπει, σὰς παρακαλῶ, κι' ὀλίγον νὰ σπουδαίετε
ὅτε μὲν ὡς Διάδοχος, ὅτε δ' ὡς Πι ε ρ ὀ τ ο ς.
'Εγὼ δὲν σὰς ὠμίλησα ποτέ μου γὰρ κακὸ σὰς
κι' ἂν δὲν μ' ἀκούτε κἀποτὲ λογαρισμὸς 'δικὸς σὰς.
'Εγὼ μὲ ἂν εἶμαι Φασουλῆς κι' ἂν ζῶ σὺν μπουνατάς,
μὲ σὺν ἀστός φιλήσυχος καὶ σὺν ἀριστοκράτης
κατὰ καιροῦς σὰς εἴωσα ποικίλας συμβουλὰς
καθὼς πρὸς τὸν Δημόκων ὁ πάλαι Ἰσοκράτης,
πλὴν νὰ μὲ συγχωρήσετε εἰ' ἀβηθείας τῶσας
καὶ μίμω δούλος ταπεινὸς τῆς Ἰψηλότητος σὰς.
'Ελπίζομεν πᾶν ἔργος μας πῶς Σεῖς θὰ τὸ καθάρει
καὶ ὀξάν θ' ἀναστήσετε φυλῆς ἐξουλιμμένης,
καὶ μίκα φοῦκα κόλλυθα παρακλῆς νὰ πάρετε
ἀπὸ τὸ ψυχρῶσάβατον αὐτῆς τῆς πεθαμμένης,
ὅπου σὰς ἐνανούρισε μίς 'στὴ χρυσὴ σας κούρια
σὺν δευτέρῃ μητέρα σας, ἀλλὰ δὲν ἀξιώθη
μὲ Πι ε ρ ὀ τ ο υ πιτακτοῦ νὰ σὰς ἰσῆ κουδοῦναι
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἐδουσαν οἰ παλαβοῖ τῆς πόθοι.
Γι' αὐτὴν καὶ Σεῖς ἐκλάφατε κι' ἐμεῖς ἐδουσιχῶσαμε,
καὶ τῶρα ποῦ τῆς κάσσιμας καὶ ἀφῶσας ἐξελιχῶσαμε,
κρίμα, φωνάζομαι σκυρτοί, 'στὰ ὄκαρκα ποῦ 'χῶσαμε,
κρίμα κι' εἰς ὅσα πλοστικά γὰ τὰ μαντύλια ὄωσαμε.

Φ. — Καλὰ δὲν τὰπα...

Π. — Μπραβο σοῦ...

Φ. — Παράταται δὲν λυπῶμαι,

μὰ τῶρα σῆμα ἡρήγορα εἰς τὴν Βουλὴν νὰ πάμε,
νὰ μάθωμε τί γίνεται κι' ἡ κηφοκαργία
καὶ τὸ κρυφὸ περίσσευμα τοῦ Περισσευματία.

Ὁ Ἰσαππαθῶνης Φασουλῆς μὲς ἐστὴ λοκάντα τῆς Βουλῆς

Βουλῆς λοκάντα λίαν, ἀμὰ τί πράγμα εἶναι
ντὴν ἡῆρα ὡς σήμερα... Μυλλῶντο τρῶσι πινε.
Γιὰ τὸ Προϋπολογιστοῦ οἰ κατε πατριώτη
ἱσπῶρηκε μίς 'στὸ Βουλὴ μεγάλῳ φαγοπότι...
γλέπω ποτηρία 'στὴ σειρα, τζομλίμα παστριμμένα,
κι' οὐλ' ἀλά Φράγκα φαίνονται φιλολογία κομμένα.
Βιβλιθῆκαίς γύρω μου κυτῶζῳ κι' ἱντοῦάστια,
ἰσὶ βιβλία μπόλικα κι' ἱτόσα λεξικά,
λογαρισμοί, κατὰστιχα, τριτέρια κι' ἱκιοῦάστια,
ποῦ γράφουσι τὸ βερσὲ κι' οὐλα τὰ ντανεικά.
Βαί φωνάζει... ἱφίρε μου ὀλίγα γουβαρλάκια,
τρεις ἀποστιας κυμα κι' ἱτρια κεφαλάκια,
μὴ κουμά μ' ἱρίγανη κι' ἱκωλιουρίγια
ὀρηγόρα γιὰ τὸ Χριστὸ καὶ γιὰ τὸ Παναγία,
κι' ἱγίενε' ἕνα πατριντὶ σ' ἱκίνο τὸ μαλλίσι
κι' αὐτὸ τὸ κωλυσιεργεῖ, κωλύσει, ξεκωλύσει,
κι' ἱκί πού τρῶσι τὸ φαί τὸ κατε πατριώτη
ἰσὶ 'στὴ μίς' ἱπατριντὶ τὸ τόσο φαγοπότι
κι' ἱτρίχει μὲ τὰ τίσερα νὰ κἀνη ἀπαρτία,
σακιν νὰ τρῶν μπατγιαθὰ τὸ λίνε ἀμαρτία.
Βαί!.. μερίδες ἐρχονται λογιῶνε τῶν λογιῶνε...
ἄνταμ γιὰτὶ Σαρακοστή κι' ἐντῶ ἱερίας τρῶνε;
Μονάχα τὸ κῦρ Φῶσκολο, τὸ Τηλιακὸ ταγκάρη,
ἱληαῖς ἱτρώμι μ' ἱψωμι κι' ἱκόκκινο χαχίερι...
φραβῆται σὺν Χριστιανὸ κι' ὀρτόντοζο μὲ γῶσος
μπὰς καὶ τὸ Μεγαλόχαρη τῆς Τήνου τὸ μαλλῶση.
Οὐλ' ἀνακατεῦτηκαίς γιὰ τὸ φρωζὸ πατριά,
'Α σ τ υ λοκάντα τῆς Βουλῆς, 'Α σ τ υ τὸ 'φημερίδα,
μὰ Κακλάνο μὲ ποτιχὰ κατόλου ντὴν ἐφάνη
κι' ἱμόνο τὸ κῦρ Τόντορο τὸ ἐνοντόχο μπαινίσι
κι' ἱμὲ τὰ δύο χέριμα πο συχαῖ σταυροῦ πο κἀνει...
Τζένομ, λοκάντα κι' ἱβουλὴ 'μπορεῖ ποτις νὰ γίνη;
Μὲ τὸ Προϋπολογιστοῦ ντὴν κἀνετε νισάρι...
λαμῶς μου ἱεξοῖστικε μερίδες νὰ μετρώ...
Ντραγούνη τρῶσι παστοῦμα, Σιμόπουλο πλάφι,
κι' ἱμόνο ζῦλο ἐφαι Παυλόπουλο γιὰτρῶ.
'Εμῆτος' ἱεξῶτάτο... καυγὰ τὰ κοπαρτίση...
ἄντε νὰ ντυοῦμε τὸ Βουλὴ ὡς ποῦ τὰ καταντήση...
τὸ Κουμουτοῦρο 'τόμωσι κι' ἱπιάστικε μ' ἱκίνο
κι' ἱτοσάκισι ἱρχῆη τοῦ τῆς μόντας ὀμπραλλίνο...
ἐπὰ κορμάτια 'γίνηκε κι' ἱκίτα παραπάνω...
ἰσὶ τὸ Λογιώτατο τυμόνε Καρπάνο...
Πλακῶ τῶντοκο 'τράβησε... καυγὰ κατῆνα 'μπλέχτικε...
ἀπὸ τὸ φόβο τὸ πολὺ Καρπάουλο ἱερίχτικε...
'Ἰσὶ ἱτόσο μυτερὸ μίς 'στὸ Βουλὴ τραβῆσαντας,
ἄντε καὶ κατακίεφλα ὀμπρίλλα μίκα σφιζοντας,
κι' οὐλὸ τὸ στρουγγὴ τῆς Βουλῆς τὸ παρασῶλι κλιῶντας
τὸ λευτερία 'γίλασι, κι' ἱτέλος πάει λόντας.

Ρετινας ὁ καὶ Δήμαρχος, ποῦ τῶσην ἔχει φήμην
καὶ θαλπερὸν ἀνίδειον τὸν Δῆμον τοῦ λευμῶνα,
φῶρον τῶλον φιλόμοσον 'στὸ τέικου τοῦ τῆς μνήμη
ἰούστῆσι 'στον Πιερὰκι ὀρκαμικὸν ἀγῶνα,
καὶ γίρας γιλιδῶρχμον ἱρῖζει δι' αὐτὸν
πρὸς γῶσιον καὶ συμμόρφωσι τῶν νῆων ποιητῶν.

Τὴν ἀριον ἱσπέραν πολὺ κακὸ θὰ γίνη...
τῆς προσφιλοῦς Ἐ σ τ ι ε ς τὸ πρῶτο φύλλο βγαίνει
μ' ἕνα χαρτί καινούριον καὶ τριανταφυλλί
καὶ τῶσας ὀμφορῶδες, ποῦ θῶναι γιὰ φιλι.